

Αριθ. 2

100,000 δραχμ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΦΙΛΟΔΑΣΙΚΗΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ

*Kupper
D. Hefner
v. Bonnemann
E. L. L.*

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

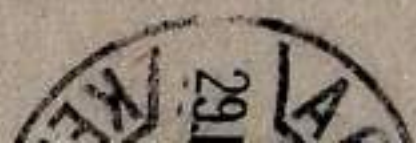
ΤΟ ΔΑΣΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

1916

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Τὸ δάσος εἶναι εὐλογία Θεοῦ, εἶπε κάποτε ἓνας
μεγάλος σοφός.

Τὸ κάθε δένδρο, ποὺ μὲ ἀγῶνες καὶ κόπους ἀνα-
σταίνεται καὶ μεγαλώνει μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Δη-
μιουργίας, ὅπως μεγαλώνει καὶ ἀνασταίνεται στὰ χέ-
ρια μιᾶς καλῆς μητέρας τὸ καλότυχο παιδί, ἀξίζει
στὸν κόσμο ὅσο ἀξίζει κ' ἓνας ἄνθρωπος. Καὶ κάποτε
ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ κάποιους ἀνθρώπους. Γιατὶ
ἂν δὲν ἔχη ψυχὴ σὰν κ' ἐμᾶς, ἔχει ὅμως μέσα του
μιὰ μεγάλη καλοσύνη καὶ πάντα κάνει τὸ καλὸ, μο-
νάχα τὸ καλὸ καὶ ποτέ του τὸ κακὸ, ὅπως τὸ κάνουν
μερικοὶ ἄνθρωποι, μὲ ψυχὴ καὶ μὲ λογικό.

Τὰ καλὰ ποὺ κάνει τὸ δένδρο εἶναι ἀμέτρητα,
ὅσο λίγο καὶ ἂν τὰ γνωρίζουμε, καὶ δὲν θὰ ἔφταναν βι-
βλία ὁλόκληρα νὰ τὰ χωρέσουν.

Τὸ δένδρο εἶναι τὸ πρῶτο πλάσμα ποὺ βγῆκε
ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ πρὶν γεννηθοῦν τὰ ζῶα
καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅπως μᾶς τὸ λένε καὶ τὰ Ἱερά μας
βιβλία. Ὁ Θεός, πρὶν νὰ φέρῃ τὸν ἄνθρωπο στὸν
κόσμο, ἔφερε τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτὰ καὶ σκέπασε
ὅλη τὴ γῆ μὲ μεγάλα θεόρατα δάση. Αὐτὰ καθα-
ρίσανε πρῶτα πρῶτα τὸν ἀέρα, ὅπως τὸν καθαρί-
ζουν ὁλοένα καὶ σήμερα, ποὺ ἦταν φορτωμένος

ὅπως κι ὁ μεγαλύτερος σοφός. Ἔτσι ἦταν μιὰ φορά κ' ἔναν καιρὸ κ' ἐκεῖνοι. Ἀμαθοὶ σὰν κ' ἐμᾶς. Καί-
γανε καὶ ρημάζανε τὰ δάση γιὰ λίγη βοσκή. Ἔτσι
κ' οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ἔτσι κ' οἱ ἄγριοι, ποὺ ζούσανε
μέσα στοὺς λόγγους σὰν τ' ἀγρίμια καὶ εἶχανε τρο-
φή τους τὸ κυνήγι, ὅταν ἀρχίσανε νὰ κατεβαίνουν
στοὺς κάμπους, νὰ φτιάχνουν κοινωνίες, νὰ χτίζουν
καλύβια καὶ νὰ ζοῦνε ἡμερα, μὲ τὰ ζωντανά τους
τὰ ἡμέρωμένα, παίρνοντας ἀπ' αὐτὰ τὴν τροφή τους
γιὰ νὰ ζήσουνε, τὸ μαλλί τους νὰ ντυθοῦνε, τὸν κόπο
τους γιὰ νὰ ὀργώσουν καὶ νὰ σπείρουν, ἔτσι κ' οἱ
πρῶτοι ἄνθρωποι ρημάζανε τὰ δάση γιὰ ν' ἀνοίξουν
τόπο καὶ νὰ τὸν ἡμερώσουν ὁλόγυρά τους. Ὅμως
τότε τὰ δάση ἦτανε πολλὰ, ἡ γῆ ἦτανε σκεπασμένη
ἀπὸ δένδρα, οἱ κάμποι πνιγμένοι ἀπὸ τοὺς ἄγριους
λόγγους καὶ ὅ,τι γινότανε τότε γινότανε ἀπὸ ἀνάγκη.
Ὅμως, ὅταν μὲ τὸν καιρὸ ἡ γῆ ξεκαθάρισε καὶ γέ-
μισε ἀπὸ πολιτεῖες καὶ χωριά, ὅταν οἱ κάμποι σκε-
πάσθηκαν ἀπὸ σπαρτὰ καὶ περιβόλια, ὅταν τὰ δάση
περιωρίσθηκαν στὰ βουνὰ καὶ στὶς πλαγιές τους, οἱ
ἄνθρωποι στὰ πολιτισμένα μέρη κατάλαβαν πὼς τὸ
κακὸ ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ καὶ πὼς τὰ δάση ποὺ
ἀπομείνανε, ἦτανε ἕνας θησαυρὸς σ' αὐτούς, γιὰ
χίλιες δυὸ αἰτίες, ποὺ θὰ ἰδοῦμε παρακάτω.

Ἑέρετε σήμερα τί εὐτυχία χαρίζουν τὰ δάση
στὴν Εὐρώπη; Ἑκατομμύρια ἀπάνω σὲ ἑκατομ-
μύρια κερδίζουν τὰ μεγάλα κράτη ἀπ' τὰ δάση
τους, ποὺ ἂν κέρδιζε, ὅπως ἔπρεπε, τὴν ἀναλογία τῆς
ἡ φτωχή μας ἢ πατρίδα. οἱ φόροι ποὺ βαρβαίνουν τὸ

λαὸ στήν καθημερινή του ζωή, στήν τροφή του καὶ
 στὸ ροῦχο του, θὰ ἦτανε πολὺ λιγώτεροι κ' ἐλαφρό-
 τεροι. Καὶ δὲν κερδίζουν μονάχα τὰ κράτη. Κερδίζει
 ὁ λαὸς ξεχωριστά. Ἀφήνω ποὺ δὲν τὸν καταστρέ-
 φουν κάθε λίγο οἱ πλημμύρες, ἀφήνω ποὺ τὰ γω-
 ράφια τοῦ καὶ τὰ περιβόλια τοῦ δὲν τὰ ξεσέργουνε
 καὶ δὲν τὰ πνίγουνε κάθε λίγο οἱ νεροποντὲς ποὺ
 κατεβάζουν τὰ ξεγυμνωμένα βουνά, ἀφήνω ποὺ τὰ
 ζωντανά του καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν πνίγονται μέσα
 στήν ἀβάσταχτη ὀρμή τῶν νερῶν, ἀφήνω ποὺ δὲν
 τὰ ρημάζουνε οἱ θέρμες, ὅπως μᾶς ρημάζουνε ἐμᾶς.
 Κι ἂν τὰ ἔχωμε ὅλα τοῦτα τὰ κακὰ ἐμεῖς, εἶναι γιατί
 καταστρέψουμε τὰ δάση μας κι ἀφήσαμε γυμνά τὰ βου-
 νά μας καὶ χαλάσαμε μὲ τὰ χέρια μας τοὺς φυσικοὺς
 προστάτες ποὺ μᾶς χάρισε ὁ Θεός. Καὶ εἶναι τοῦτα δὲν
 εἶναι λόγια στὸν αἆρα. Εἶναι πράγματα. ποὺ οἱ σοφοὶ
 τοῦ κόσμου, ποὺ φάγανε τὴ ζωὴ τους ἀπάνω στήν
 ἐπιστήμη, τὰ σημάδεψαν μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα, καὶ
 μᾶς τὰ διαλαλοῦν στὰ βιβλία τους μὲ τὰ νούμερα κα-
 θαρά καὶ ξάστερα, ὅπως δύο καὶ δύο κάνουν τέσσερα.
 Καὶ μᾶς λένε: νά! τί γίνεται ἐδῶ, νά τί γίνεται
 ἐκεῖ, σὲ ὅλον τὸν κόσμο. Νά! τί προκοπή, τί πλούτη
 καὶ τί εὐτυχία εἶδε ὁ τάδε τόπος ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ
 ἄρχισε νὰ περιποιεῖται καὶ νὰ προστατεύη καὶ ν' ἀγα-
 πᾷ τὰ δάση του. Καὶ νά! πάλι τί κατάντια καὶ τί
 κακομοιριά καὶ τί ξεκλήρισμα εἶδε ὁ τόπος ποὺ
 δὲν ἐφύλαξε τὰ δάση του, μόνο τὰ ρήμαξε μὲ τὰ ἴδια
 τοῦ χέρια, μὲ τὴ φωτιά καὶ τὸ τσεκούρι, χωρὶς νὰ
 καταλαβαίνει τὴ συμφορά, ποὺ ἔφερε στὸ κεφάλι του.

Ὁ τόπος μας, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον τόπο ἔπρεπε νὰ κοιτάξῃ καὶ νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ μεγαλώσῃ τὰ δάση του. Ἡ γῆ τῆς πατρίδας μας εἶναι σπαρμένη μὲ βουνά, ὅσο κανέννας ἄλλος τόπος. Ὅ,τι χάνομε λοιπὸν ἀπ' τῇ καλλιέργειᾳ τῶν κάμπων, ποὺ συγκριτικὰ μὲ τοὺς ἄλλους τόπους τῆς Εὐρώπης εἶναι λιγοστοί, θὰ μᾶς τὸ δώσουν τὰ βουνά μας μὲ τὰ δάση τους. Γιατὶ τὸ δάσος μὲ τὰ ἀγριόδεντρά του, ὅταν ξέρῃ κανέννας νὰ τὸ δουλέψῃ, ὅπως γίνεται ἄλλοῦ, δίνει κι αὐτὸ ὅπως τὸ χωράφι καὶ τὸ περιβόλι μεγάλο πλοῦτο καὶ εὐτυχία. Ἀφοῦ καὶ τώρα μὲ τὰ λιγοστά μας δάση καὶ μὲ τὸν ἀφανισμό ποὺ τοὺς χάνομε, τὸ εἰσόδημά τους λογαριάζεται ἀπάνω ἀπὸ 35 ἑκατομμύρια τὸ χρόνο!

Μὰ δὲν εἶνε μονάχα τὸ εἰσόδημα αὐτό, ποὺ δίνουν μόνα τους τὰ δάση. Τὸ δάσος, ἐκεῖ ψηλὰ ποὺ στέκεται, προστατεύει καὶ τὸν κάμπο ὅλοένα, σὰν καλὸς φύλακας, προστατεύει τὰ σπαρτά μας, τὰ περιβόλια μας τὰ σπίτια μας, τὴ ζωὴ μας. Πῶς; θὰ μοῦ πῆτε. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ καταλάβωμε. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται δάση πυκνά, τὸ νερὸ τοῦ οὐρανοῦ δὲν πέφτει μὲ τὸ τουλούμι, ὅπως λέμε, στὸ χῶμα. Δὲν ξεσέρνει τὰ χῶματα, δὲν ξεριζώνει τίς πέτρες, δὲν ξεθεμελιώνει τοὺς βράχους καὶ ὅστερα δὲν κατρακυλάει μανιασμένο κι ἀβάσταχτο στὸν κάμπο, νὰ μᾶς ξεσκάψῃ τὰ χωράφια μας, νὰ πνίξῃ τὰ ζωντανὰ καὶ τοὺς ἀνθρώπους μας, νὰ φουσκώσῃ ποτάμια καὶ πα-

ραπόταμα καὶ νὰ σκεπάσῃ τὰ σπίτια καὶ τὰ καλύδια
 μας. Βλέπομε δά, κάθε χρόνο, πόσες καταστροφές καὶ
 τί θρήνος γίνεται στὰ μέρη μας ἀπὸ τέτοιες ἀφορμές.
 Στὰ βουνὰ ὅμως ποὺ εἶναι σκεπασμένα μὲ δάση, τὸ
 νερὸ πέφτει ἀργὸ καὶ ποτιστικὸ στὴ γῇ. Τὸ κρατοῦν
 τὰ φύλλα, τὰ κλαδιά, κυλάει ἀργὰ ἀπ' τοὺς κορμούς
 τῶν δένδρων, στάζει ἀπαλὰ στὸ χῶμα. Καὶ τὸ πίνει
 ἡ γῇ καὶ γεμίζουνε σιγὰ σιγὰ οἱ φλέβες της καὶ
 μαζεύεται στίς νερομάνες καὶ τρέφει τίς πηγές, ποὺ
 μᾶς ὀροσίζουν ὅλο τὸ χρόνο. Δὲν πάει χαμένο τὸ
 νερὸ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀλλιῶς καὶ χαμένο πάει καὶ τίς
 μεγάλες καταστροφές ποὺ εἶπαμε παραπάνω, μᾶς
 φέρνει κάθε τόσο μὲ τίς πλημμύρες του, σὰν νὰ
 ἦτανε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ποὺ ξεσπάει ἀπάνω μας.

Καὶ μήπως εἶναι τοῦτο μονάχα; Τὸν χειμῶνα,
 ποὺ φυσᾶνε οἱ ἄγριοι μανιασμένοι ἀνέμοι τὸ δάσος
στέκεται μπροστὰ στὸ χωριὸ καὶ τὴν πολιτεία
 σὰν ἓνας θεόρατος τοῖχος, ποὺ μᾶς φυλάει ἀπ' τὸ θυμὸ
 τους καὶ μᾶς χαρίζει ἓνα ἀπάγγειο παντοτινό. Ἐκεῖ
 ὅμως ποὺ τὰ βουνὰ εἶναι γυμνά, ὅπως τὰ καταν-
 τήσαμε σὲ πολλὰ μέρη, οἱ ἀνέμοι λυσσάζουν καὶ τὸ
 βουνό, ἀντὶς νὰ μᾶς φυλάξῃ, κατεβάζει τὸν ἀέρα μὲ
 τὸ τσουβάλι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος τὸν
 χειμῶνα, ἐκεῖ ὅπου ὁ τόπος τοῦ θὰ ἦτανε σωστὸ
 χειμαδιό. Ἀφήνω, ποὺ μέσα στὰ δάση ζοῦνε λογῆς
 λογῆς ἀγρίμια καὶ πουλιά, ποὺ τὸ κυνήγι τους,
 ὅταν γίνεται ὅπως πρέπει καὶ στοὺς μῆνες ποὺ διο-
 ρίζει ὁ Νόμος, γιὰ νὰ μὴν καταστρέφονται οἱ μανά-
 δες καὶ τὰ μικρά, δὲν εἶνε καὶ μικρὸ πρᾶγμα.

Ὅλοι μας βέβαια δὲν ξέρομε μὲ τί τρόπο πρέπει νὰ προσέχωμε καὶ νὰ δουλεύωμε τὰ δάση, γιὰ νὰ προκόβουν καὶ νὰ μεγαλώνουν. Αὐτὰ ὅμως ὅλα τὰ κοιτάξαμε καὶ τὰ βρήκανε σπουδασμένοι ἄνθρωποι καὶ αὐτοὺς πρέπει νὰ τοὺς ἀκοῦμε, ὅταν ἔρχονται καὶ μᾶς ἐρμηνεύουν, καὶ νὰ μὴ θαρροῦμε πὼς λένε λόγια τοῦ ἀέρα. Τέτοιους ἀνθρώπους ἔχει πολλοὺς ἡ Πατρίδα μας, σκορπισμένους καὶ στοὺς Γεωργικοὺς Σταθμοὺς καὶ στὴ φύλαξη τῶν ὁασῶν, καὶ ὅχι μονάχα πρέπει νὰ τοὺς ἀκοῦμε ὅταν ἔρχονται καὶ μᾶς μιλοῦν γιὰ τὸ καλὸ μας, ἀλλὰ νὰ πηγαίνωμε καὶ μόνοι μας νὰ τοὺς ἀποζητοῦμε καὶ στὸ καθεὶ νὰ γυρεύωμε τὴ συμβουλὴ τους, γιὰτὶ αὐτοὶ ξέρουν περισσότερα ἀπὸ μᾶς, σὰν σπουδασμένοι καὶ κοσμογυρισμένοι ποὺ εἶναι, καὶ ποὺ εἶδανε τί γίνεται καὶ παραέξω.

Καὶ σὲ περίσταση ὅμως ποὺ δὲν συντυχαίνομε στὰ μέρη μας τέτοιους ἀνθρώπους, εἶνε οἱ νόμοι ποὺ μᾶς τὰ λένε ὅλα. Καὶ πρέπει νὰ τὸ νοιώσωμε ὅλοι μας, πὼς ὁ νόμος δὲν εἶναι ἐχθρὸς μας καὶ τύραννος ὅπως τὸ θαρροῦμε, γιὰτὶ κάποτε μᾶς πειράζει ἐκεῖ ποὺ θέλαμε νὰ κάνωμε τὸ στραβό, κοιτάζοντας μονάχα γιὰ τὸ «ὅς ἡμῖν σήμερον», δίχως νὰ νοιαζόμαστε καὶ γιὰ τὸ αὔριο, ποὺ καὶ αὐτὸ δικό μας εἶναι, ἀφοῦ εἶναι τῶν παιδιῶν μας καὶ τῆς γενιᾶς μας καὶ τῆς πατρίδας μας. Ὁ Νόμος εἶναι δάσκαλος, φίλος μας, πατέρας μας. Ὁ Νόμος θέλει

τὸ καλὸ μας καὶ τὸ καλὸ ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ γιὰ νὰ παιδεύῃ, σὰ φονιά καὶ σὰν κακοῦργο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ καταστρέφει τὸ δάσος, καίγοντάς το ἀλύπητα γιὰ λίγη βοσκή, ἐνῶ λίγο καιρὸ θὰ τῇ χαρῇ κι αὐτὴ στὸ χέρσο καὶ στέρφο χῶμα, ἢ ποὺ τὸ ρημάζει δουλεύοντάς το στὰ τυφλά, κάτι πάει νὰ πῇ πὼς ξέρεي ὁ Νόμος. Γι' αὐτὸ τὸν Νόμο δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐχθρευόμαστε. Πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦμε καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦμε.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ πολιτισθῇ καὶ θὰ ἡμερέψῃ κι ὁ τόπος μας, ὅπως ἡμέρεψαν κι ἄλλοι τόποι, ποὺ οἱ ἄνθρωποι χαίρονται ὅλα τὰ καλὰ τῆς ζωῆς καὶ δὲν εἶναι σκλάβοι σὰν κ' ἐμᾶς καὶ εἶδανε ὕγεια καὶ προκοπὴ καὶ καλοπέραση, καὶ ποὺ περνώντας ἀπ' τὰ μέρη τους, κι ἀπ' τὸ τελευταῖο χωριουδάκι τους ἀκόμα, τοὺς ζηλεύεις καὶ λές πὼς ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἔπεσε ἀπάνω τους. Ὅταν γίνωμε κ' ἐμεῖς ἔτσι σὰν κι αὐτοὺς, τότε δὲν θὰ βρίσκεται ἄνθρωπος ποὺ νὰ βάζῃ τὸ ἀναμμένο δαυλὶ μέσα στὸ εὐλογημένο δάσος καὶ νὰ τὸ κἀνῃ στάχτη, τὸ καλύτερο χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ποὺ χρόνια καὶ χρόνια πάσχισε ν' ἀναστηθῇ γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὰ καλὰ του. Τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ λογαριάζεται σὰν ἓνας ἄγριος φονιάς καὶ τὰ ἴδια του τὰ παιδιὰ θὰ τὸν βλαστημοῦνε καὶ δὲν θὰ βρίσκῃ συχώριο ἀπὸ κανέναν.

Τὸ δάσος εἶναι εὐλογία Θεοῦ. Εὐτυχισμένοι ὄσοι τὸ κατάλαβαν κι ὄσοι θὰ τὸ καταλάβουν ἀκόμα.

ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΔΑΣΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Ἡ «Φιλοδασικὴ Ἑνωσις» ιδρύθηκε με πρόεδρον τακτικὸν τὴν Α. Μεγαλειότητα τὴν Βασίλισσαν καὶ με τὸν σκοπὸν νὰ ἐργασθῇ, παράλληλα με τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας, διὰ τὴν ἀναδάσωσιν τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Θέλει νὰ ξαναγεμίσῃ τὴν Ἑλλάδα με τὰ δάση ποὺ τὴν ἐσκέπαζαν μιὰ φορὰ.

Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὅμως αὐτὸ χρειάζονται κοντὰ στὰ ἄλλα καὶ χρήματα, χρήματα πολλὰ.

Ἡ «Φιλοδασικὴ Ἑνωσις» περιμένει δι' αὐτὸ καὶ μεγαλύτερα ποσὰ ἀπὸ ὅσους ἠμποροῦν νὰ τὰ δώσουν, εἶναι ὅμως σπουδαῖος πόρος δι' αὐτὴν καὶ μικραὶ συνδρομαὶ—ἀρκεῖ νὰ δίδωνται ἀπὸ πολλούς, καὶ τακτικά.

Ὅποιος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἢ τὸν Πειραιᾶ δίδει 12 δραχμὲς τὸν χρόνον ἠμπορεῖ νὰ ἐκλεχθῇ τακτικὸν μέλος τῆς Φιλοδασικῆς καὶ ἔχει ψῆφον εἰς τὴν Συνέλευσιν. Ὅποιος δώσῃ 100 δραχμὲς διὰ μιᾶς γίνεται ἰσόβιον μέλος. Δωρητής, εὐεργέτης ἢ μέγας εὐεργέ-

της γίνεται ὅποιος κάμη δωρεὰ 500 δρ. καὶ ἄνω, ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ.

Ὁ καθένας ποὺ ἠμπορεῖ νὰ δίδῃ, ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκεται, 2 δραχμὲς τὸν χρόνον γιὰ τὰ δάση γίνεται συνδρομητὴς εἰς τὴν Φιλοδασικὴν Ἑνωσιν. Ὁποῖος δώσῃ 25 δραχμὲς — μιὰ γιὰ πάντα — γίνεται ἰσόβιος συνδρομητὴς.

Εἰς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰ μέλη στέλλεται δίπλωμα μὲ τὴν ὑπογραφὴν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Πρίγκιπος Νικολάου, ὡς προέδρου τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἑνώσεως καὶ κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης.

Συνδρομαὶ ἢ ἄλλα χρηματικὰ ποσὰ ἀποστέλλονται εἰς τὸν ταμίαν τῆς Φιλοδασικῆς κ. Δ. Μάξιμον, ὑποδιοικητὴν τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς.

Ἐπιτροπαὶ τοπικαὶ τῆς Ἑνώσεως συσταίνονται σιγὰ σιγὰ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, γιὰ νὰ φροντίσουν καλύτερα τὴν ἀναδάσωσιν τοῦ τόπου των.

Πληροφορίαι διὰ τὴν Φιλοδασικὴν Ἑνωσιν δίδονται εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας κ. Ἀλ. Μυλωνᾶ, Γεν. Γραμματέως καὶ τῆς Ἑνώσεως.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000016642

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Μοιράζεται δωρεάν

